

Гарантія на холодильник — у смартфоні? Не сьогодні

Набув чинності закон, який передбачає видачу електронних документів при купівлі побутової техніки. Але є декілька “але”

Ініціатори нововведення переконують, що електронні гарантії — це зручно, адже паперові документи нерідко губляться, і тоді споживач втрачає право на гарантійне обслуговування або заміну товару. Утім в експертному середовищі закон оцінюють доволі скептично.

“Споживачі купують дедалі більше товарів через інтернет-магазини. Чимало компаній пропонують реєстрацію в особистих кабінетах для ефективної комунікації з ними та надання доступу до експлуатаційних документів. Тому необхідність ухвалення такого закону назріла давно, — розповідає голова ГО “Громадський контроль захисту прав споживачів” Владислава Миронова. — Цей документ запроваджує можливість отримання споживачем експлуатаційних документів та гарантійних зобов'язань в електронній формі на офіційному сайті виробника”.

фото depositphotos.com

— А паперові гарантії взагалі зникнуть?

— Ні. На вимогу споживача продавець повинен надати експлуатаційні документи також у паперовій формі.

— Коли закон запрацює?

— Кабмін протягом трьох місяців з моменту набрання чинності закону має визначити порядок гарантійного ремонту (обслуговування) або гарантійної заміни технічно складних побутових товарів, — додає Олена Куликова, голова правління Всеукраїнської асоціації з питань захисту прав споживачів “Споживча довіра”. — Якщо уряд вчасно ухвалить відповідний порядок, то, ймовірно, закон запрацює ближче до кінця року.

— А як це все працюватиме на практиці?

— Оператори ринку — ви-

робники і продавці — повинні створити певний інформаційний майданчик із реєстром всієї проданої техніки з QR-кодами, де мають бути розміщені й основні інструкції до товарів. А це доволі великий обсяг роботи.

Зрештою, наразі до цього закону — чимало зауважень.

— Яких саме?

— По-перше, у ньому чітко не прописано, хто все-таки повинен надавати електронну гарантію — виробник чи продавець. По-друге, це — добра воля продавця чи він зобов'язаний так робити? Інколи продавець не має жодного стосунку до виробника. Постає питання — як він забезпечить можливість зареєструвати електронну гарантію? А як бути, якщо виробник не має сайту?

Леся ЯСИНЧУК

Ну дуууже смішно, панове податківці

Співробітники ДПС вирішили, що візитівки працівників підприємств підлягають оподаткуванню. Утім — ні, не підлягають, стверджують юристи

Нещодавно на сайті ДПС у Львівській області опублікували роз'яснення, в якому йшлося — візитні картки, де зазначені логотип, реквізити підприємства та особисті дані працівника, є його додатковим благом. А відтак їх включили у загальний дохід, прирівнявши до заробітної плати. Тож тепер, на думку податківців, доведеться сплачувати в бюджет не лише 18 відсотків винагороди за трудову діяльність, а ще й таку саму частку вартості отриманих на руки впродовж місяця візитівок. Але це лише на думку податківців, зазначають юристи.

— Час від часу про оподаткування візитівок повідомляють різні територіальні підрозділи податкової служби, — каже Андрій Лотиш, адвокат. — Утім така їхня позиція суперечить нормам чинного законодавства. Бо працівник використовує візитівки не в особистих інтересах, а в інтересах компанії, де працює.

Про додаткові блага для працівника від візитівок

можна було б говорити лише в тому разі, якби той міг отримати власну вигоду чи дохід від них — наприклад, поміняти їх на якусь продукцію, кошти або товари особисто для себе.

Також однією з суттєвих умов додаткового блага є те, що отримані певні цінності, кошти чи послуги не мають бути пов'язані з виконанням обов'язків трудового договору. А позаяк візитівки використовуються в межах трудового договору, то, відповідно, підприємство не зобов'язано нараховувати на них податок з доходів фізичних осіб.

І ще один аргумент — немає законодавчо встановленого механізму, згідно з яким органи контролю могли б здійснювати нагляд за видачею та використанням візитівок.

— А якщо податківці штрафують за використання візитівок?

— Феміда, як правило, у таких ситуаціях підтримує позицію платників податків. З цього приводу є навіть рішення Вищого адміністративного суду, ухвалені на користь підприємства, до якого податкова намагалася незаконно застосувати штрафні санкції за візитівки. Воно може слугувати вагомим аргументом при вирішенні таких спорів.

Микола ЗАВЕРУХА

Коли гроші — це лише папірці

Українці скаржаться на відмови банків приймати пошкоджені чи старі купюри іноземної валюти. Що ж робити власникам таких банкнот?

“Нещодавно я не зміг обміняти 100 доларів 1995 року випуску, які були ледь надірвані, — скаржиться 60-річна клієнтка одного з банків. — Ці гроші я роками зберігала в сховку. І що ж тепер — втрачати їх?” Як бути людям у схожій ситуації?

— Емітентами іноземних валют є центральні банки інших країн, що виготовляють ці банкноти й встановлюють легітимність таких грошових знаків. А Національний банк України може лише рекомендувати правила обігу іноземної валюти, — розповідає Василь Невмержицький, експерт у галузі фінансів. — Якщо, наприклад, пошкоджені гривні повинні приймати й обмінювати у всіх українських банках, то іноземної валюти це не стосується.

— Як купюри іноземної валюти точно не приймуть у касах українських банків і чому?

— Чи захоче клієнт, який

купить іноземну валюту в банку, отримати розірвані банкноти, з плямами чи дірками? Напевно, ні. Тому банки й відмовляються приймати такі купюри. А вже не зможуть їх потім продати покупцям іноземної валюти.

Щодо віку банкнот. Якщо вони не зношені, не пошкоджені і не вилучені з обігу в країні, де виготовлялися, то немає жодних обмежень щодо обміну.

— Що ж людям робити із зношеними та пошкодженими купюрами іноземної валюти?

— Пошкоджені та зношені банкноти іноземної валюти банки можуть приймати на процедуру інкасо: такі купюри передаються в іноземні банки на дослідження. Якщо ті дійдуть висновку, що із банкнотами все гаразд — вони, скажімо, не підроблені, то клієнт банку отримає їх рівноцінне відшкодування. Однак за процедуру інкасо потрібно заплатити. Кожен банк встановлює свій тариф (розмір комісії може становити від 5% до 50%, залежно від пошкодження та ступеня зношення. — Авт.).

Богданна МАРТИНИК

Обережно: з неба летять крижані кулі

Цікаві факти про утворення граду та те, чому він буває завбільшки навіть як яблуко

Град рекордних розмірів завдав неабияких збитків на Рівненщині, Одещині, Миколаївщині, Кіровоградщині та в інших регіонах України. Лютує негода з крижаним дощем й у Європі. А чому взагалі виникає це атмосферне явище, що впливає на розмір градин і для яких регіонів нашої країни така стихія характерна найбільше — з'ясуємо у фахівців.

— Град зазвичай утворюється у великій купчасто-дошовій хмарі за наявності сильних висхідних потоків повітря (швидкість їх перевищує 15 метрів за секунду), — розповідає Борис Лесков, старший науковий співробітник відділу фізики атмосфери Українського гідрометеорологічного інституту ДСНС та НАН України. — У

цих потоках затримуються великі переохолоджені краплини води. На висоті до 10 кілометрів краплі замерзають, утворюючи крижані частинки, що й стають градом (на цих висотах температура сягає -35 — 40 градусів за Цельсієм). Краплі зіштовхуються між собою, примерзають одна до одної, нашаровуються, опускаються до нижчих шарів, де є чимало інших крапель. А далі випадання граду відбувається лавиноподібно.

— Що потрібно для утворення великих градин — наприклад, сім-десять сантиметрів у діаметрі?

— Під час цього “нашарування” висхідні потоки можуть бути дуже потужними і піднімати кристали льоду знову і знову, часом до десяти разів. Під час цього процесу шматки льоду обростають водою дедалі більше, що й призводить до великого розміру градин.

— Для якої місцевості такий град найбільш характерний?

— Найчастіше руйнівний град випадає на територіях із високою температурою та вологістю: півострів Крим, Одеська область та інші приморські регіони. Також великий град становить небезпеку для гірських районів, оскільки там підймання хмари у вищі шари атмосфери провокує нерівномірний рельєф.

— Як із цим явищем борються у світі загалом та в Україні зокрема?

— З другої половини ХХ століття, щоб убезпечитися від граду, люди стали застосовувати таку практику, як засів хмар (введення у них реагентів — твердої вуглекислоти, йодистого срібла тощо — для зміни фазового стану. — Авт.). У період від 1965-го до 2005 року програми запобігання градуві розгорнули у 15 країнах світу. Були вони і в Одесі та Криму. Та, на жаль, згодом Україна вирішила, що їй антиградові служби не потрібні — і вже понад 10 років вони не функціонують.

Ігор ВОЛОЩУК